

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. Α. ΣΟΝΤΑΖ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤΤΑΣ

ΟΤΑΝ ο Πιέρ, Κουρμόν, ο ηλεκτρολόγος, γύρισε στο σπίτι του, δέν βρήκε τη Ζερμαίν. Μά που είχε πάει πάλι η γυναίκα του; Έρριξε μιά γρήγορη ματιά στις τρεις κάμαρες, έδωσε μιά κλωτσιά στην πόρτα της κουζίνας, άναποδογύρισε δυο-τρεις καρέκλες, έσπασε ένα θάζο, κατάφερε με λύσσα μερικές γροθιές, στά μαξιλάρια του κρεββατιού κ' έπειτα βγήκε έξω, χτυπώντας την πόρτα. Ύστερα πέρασε γρήγορα τόν κήπο, προχώρησε στόν δρόμο κ' έφτασε ως τó σπίτι της Ζαννέττας, της χλωμής μοδίστρας.

— "Ε, Ζερμαίν! φώναξε.

— "Εσύ, είσαι, Πιέρ; του άπάντησε ή Ζαννέττα. Δέν είνε εδω ή Ζερμαίν; "Εχω νά τή δω άπό χθές τó θράδυ...

Κι' όπως μιλούσε, έφτασε κοντά του.

— Δέν είνε άκόμη δέκα... έπρόσθεσε. Δέν μπορεί, όπου νά ναι θά γυρίση...

Ήταν όμορφος άνδρας αυτός ό Πιέρ Κουρμόν. Είχε ένα καθαρό πρόσωπο με γελαστά μάτια και με κάτασπρα δόντια. Μά τώρα ήταν θυμωμένος. Η λύσσα τόν είχε παραμορφώσει. Κ' έτρεμε, άπό τά νεύρα του, έτοιμος νά κάνη καμιά τρέλλα.

— "Ηούχασε, Πιέρ, του είπε πάλι ή χλωμή μοδίστρα. "Η Ζερμαίν θά πήγε νά φάη στής μητέρας της. Δέν είνε κακό, μου φαίνεται, αυτό που έκανε; Θάρθη...

Μά, καθώς του μιλούσε, κύτταζε άνήσυχα τάχα τó άσπρο σπίτι του έργολάβου Φορνιέ. Έκει πέρα ήταν ή Ζερμαίν. Έκει τρύπωνε κάθε τόσο, μόλις έφευγε άπό τó σπίτι ό ηλεκτρολόγος. Ό Φορνιέ ήταν φίλος της.

— Δέν σέ περίμενε ένωρίς, είπε στόν Πιέρ με προσποιητή άφέλεια και μ' ένα ένοχο τόνο στή φωνή.

Ό Πιέρ τήν κύτταξε σαστισμένος και με κάποια περιφρόνησι. "Η Ζαννέττα, ωστόσο, εξακολούθησε τó ύποπτο παιγνίδι της: νά ρίχνη φοδιασμένες ματιές στο άσπρο σπίτι του έργολάβου. Κ' ένοιωθε ένα φόβο μέσα της, μά και μιά έγκληματική ίκανοποίησι, γιατί ήξερε πώς αυτό που έκανε μπορούσε νά φέρη καμιά συμφορά. Παρ' όλη όμως τήν άηδία που ένοιωθε για τόν έαυτό της, εξακολούθησε νά κυττάξη τó φωτισμένο παράθυρο του πρώτου πατώματος στο σπίτι του έργολάβου. Κ' έτσι, σιγά-σιγά ό Πιέρ άρχισε νά καταλαβαίνει τί σημασία είχαν ή ματιές της...

— Στή μητέρα της; έκανε τρίζοντας τά δόντια του. Πάει κάθε μέρα στή μητέρα της;...

— "Ω, όχι κάθε μέρα... έκανε ή χλωμή μοδίστρα. "Ε, νά, όταν στενοχωριέται μόνη της, θγαινει λιγάκι για νά ξεσκάση...

— Μπορούσε νά κυττάξη περισσότερο τó σπίτι της! γκρίνιαξε ό ηλεκτρολόγος.

— "Ε, βέβαια, έκανε ή Ζαννέττα. Μά ξέρεις πόσο της άρέσει νά στολίζεται, νά δείχνη τ' άσπρα μπράτσα της, νά φοράη τά σκαρπίνια με τó ψηλό τακούνι και τις μεταξωτές κάλτσες της, "Όλος ό κόσμος τήν κυττάζει, όταν περνάη. Της άρέσει νάνε φιλάρεσκη, νά τήν θαυμάζουν... Είνε κακό αυτό, Πιέρ;

Όυτε κ' εκείνη δέν ήξερε, γιατί μιλούσε έτσι. Μά όταν είδε τόν Πιέρ νά χάνεται σαν τρελλός πρòς τó σπίτι του έργολάβου, τά έχασε και του φώναξε:

— Μή θυμάνεις έτσι, λοιπόν! Δέν ήξερε πώς θά έρχόσουν τόσο ένωρίς!...

Τόν είδε νά πηδάη τά χαμηλά κάγκελλα και νά χάνεται μέσα στόν σκοτεινόν κήπο. Και τρόμαξε. Είχα μείνει μόνη, μέσα στήν νύχτα και τή σιωπή. Μιά τραγική άγωνία άνέβαινε άπό τó στήθος της και τήν έπνιγε στόν λαιμό.

Γύρισε λοιπόν άργά-άργά στο σπίτι της, άνοιξε άθόρυβα τήν πόρτα, ένέβηκε ως τήν κάμαρή της κ' εκεί μέσα στά σκοτεινά, πήγε κοντά στο παράθυρο, κόλλησε τó πρόσωπό της στο τζάμι και με γουρλωμένα μάτια κύτταζε έξω τó σκοτάδι, στήνον-

τας τó αυτί στόν παραμικρό θόρυβο.

Πώς μπόρεσε νά τó κάνη αυτό; Μπορούσε θαυμάσια νά στείλη τόν Πιέρ στο σπίτι της μητέρας της Ζερμαίν κ' ύστερα νά τρέξη και νά τήν είδοποιήση στο σπίτι του έργολάβου. Βέβαια, αυτό ήταν πιό άπλό, πιό τίμιο. Μά δέν τó συλλογίσθηκε. Είδε άμέσως τήν καταστροφή, μ' εκείνον τόν ξαφνικό γυρισμό του Πιέρ, κι' αντί νά προσπαθήση νά σώση κάτι, έσπρωξε και τόν Πιέρ στο θάραθρο. Μά γιατί άρά γε; Μήπως άγαπούσε τόν όμορφο άνδρα της Ζερμαίν; Μήπως έπειδή τή ζήλευε που ήταν πιό όμορφη; Τί έπρεπε τώρα νά κάνη;

"Άνοιξε τó παράθυρο και κύτταξε έξω. "Η νύχτα ήταν κρύα και σκοτεινή. "Έκανε νά κλείση τά παντζούρια, μά δέν μπόρεσε. Δέν θέλησε. "Έκλεισε λοιπόν πάλι τά τζάμια και περίμενε...

Βέβαια, ό Πιέρ δέν είχε πιστόλι μαζί του, μά στόν κήπο του έργολάβου ήταν πάντα ένα σωρό σκεπάρνια και σφυριά.

Τί τρελλή που ήταν ή Ζερμαίν! "Από μικρή χτένιζε τά μαλλιά της πιό όμορφα άπ' όλα τά κορίτσια κι' αυτό έκανε τή Ζαννέττα νά κλαίη άπό τή λύσσα της. Κ' έπειτα, πόσες έρωτικές περιπέτειες δέν είχε διηγηθή στή Ζαννέττα! Πόσες τρέλλες! "Ενώ εκείνη, που έρραβε όλη τήν ήμέρα, χλωμή και άνοστη, δέν είχε κανένα φίλο, καμιά περιπέτεια. "Έναν άνδρα άγάπησε κι' αυτόν της τόν πήρε για δικό της, ή Ζερμαίν. Κ' ύστερα, και μετά τόν γάμο της, ή Ζερμαίν εξακολούθησε τις τρέλλες της.

Με μόνολογα και με ύπονοούμενα τήν άφηνε νά καταλαβαίνει πολλά πράγματα.

— "Α, δέν ξέρεις, της έλεγε, πόσο τρυφεροί είνε μερικοί άνδρες!...Κι' όλοι τους μου λένε: αν ή Ζαννέττα φορούσε τήν τουαλέττα σου, δέν θά γύριζε κανείς νά τήν κυττάξη. Γιατί εσύ έχεις «σέξ-άππήλ», όπως λένε στόν κινηματογράφο...

"Η Ζαννέττα γλώμιαζε περισσότερο, μά δέν έλεγε τίποτε. Κι' όταν έμενε μόνη, συλλογιζόταν πώς έπρεπε νά έκδικηθή σκληρά τή Ζερμαίν που ήταν τόσο έγωίστρα και τόσο ευτυχισμένη.

Ήταν τόσο τυχερή, αυτή ή Ζερμαίν! Είχε παντρευτή τόν καλύτερο άνδρα, που τόν άγαπούσαν και τόν ήθελαν για δικό τους όλα τά κορίτσια. Κ' έπειτα, δίχως καμιά ντροπή, πήγαινε κάθε ήμέρα στο σπίτι του έργολάβου. "Η Ζαννέττα τήν έβλεπε νά περνάη με τó δροσερό της πρόσωπο και με μάτια,

που έλαμπαν άπό τή χαρά. Κι' όπως περπατούσε με χάρη, της φώναζε, χαμογελώντας:

— Καλημέρα, Ζαννέττα! Μην κουράζεσαι τόσο πολύ με τή θελόνα!... "Εγώ πηγαίνω λιγάκι στή μητέρα μου...

Κ' έτσι, άπόψε, επί τέλους, είχε τήν τύχη της μέσα στά χέρια της, στά χλωμά κι' αδύνατα χέρια της που τά τρυπούσε ή θελόνα. "Η Ζαννέττα λοιπόν, δίχως νά συλλογιση τίποτε, είχε άνάψει τή ζήλεια του Πιέρ για νά τήν έκδικηθή.

"Η νύχτα περνούσε ήσυχα, μέσα στά θάβρα σιωπή. "Η Ζαννέττα δέν έβλεπε τίποτε άλλο παρά εκείνο τó φωτισμένο παράθυρο που έφεγγε μέσα στο σκοτάδι, με μιά ειρωνεία, σαν νά τήν κορόιδευε. Ποιάς ξέρει τί είχε γίνει... "Η Ζερμαίν θά τó είχε σκάσει δίχως άλλο, για νά μη τήν βρῆ ή Πιέρ. Θά είχε καμιά προαίσθησι. Κι' όταν εκείνος θά πήγαινε στο σπίτι της μητέρας της, θά τόν ύποδεχόταν με τρυφερότητα κι' άγάπη:

— Μπα! Γύρισες νωρίς, λατρεία μου; Πάμε λοιπόν μαζί στο σπίτι!...

"Α! "Έπρεπε νά δώση ένα τέλος σ' αυτήν τήν άγωνία της. Μιά κ' είχε μιλήσει έπρεπε νά μάθη τή συνέχεια. "Έπρεπε νά δῆ τί είχε γίνει. Κατέβηκε λοιπόν στόν δρόμο και γλύστρησε ως τó σπίτι του έργολάβου. "Έκανε δυο-τρεις βόλτες, γύρω του, τρέμοντας άπό τó κρύο, όπως ό έγκληματίας ξαναγυρίζει

(Συνέχεια στή σελίδα 45)

Ό Πιέρ τήν κύτταζε σαστισμένος και με κάποια περιφρόνησι.

